

РЕШЕНИЕ

№ 7043

гр. София, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **4107** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК, вр.чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Н. А. Н., срещу Решение № ЛДЖ-21-27/15.02.2022г., издадено от инспектор в Инспектората към Висшия съдебен съвет, с което е отхвърлена жалба с вх. №26999/03.12.2021 г. с вх.рег. №ЛДЖ-21-27/03.12.2021 г. по описа на ИВСС, подадена от Н. А. Н., срещу действията на Административен съд - Варна като администратор на лични данни, изразяващи се в събиране и използване на лични данни на жалбоподателя по ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. по описа на АС - Варна и при постановяване на Определение №2066/17.08.2021 г. по адм.д. №1660/2021 г. по описа на АС - Варна.

В жалбата се навеждат доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорения административен акт, постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните норми.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от назначения особен представител – адв. Г., която моли съда да прогласи нищожността на оспорения административен акт, съответно да го отмени като незаконосъобразен.

Ответникът - инспектор в Инспектората към Висшия съдебен съвет, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна - Административен съд – [населено място], редовно призовани не се явяват, не изпращат представител и не изразяват становище по

жалбата.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

На 03.12.2021 г., жалб. Н. депозирал жалба в ИВСС с вх. №26999, с вх. рег. №ЛДЖ-21-27/03.12.2021 г., срещу действията на Административен съд - Варна като администратор на лични данни, изразяващи се в събиране и използване на лични данни на жалбоподателя по ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. по описа на АС - Варна и при постановяване на Определение №2066/17.08.2021 г. по адм.д. №1660/2021 г. по описа на АС - Варна.

В същата било посочено, че при разглеждане на ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. по описа на АС - Варна докладчикът по делото е събрал лични данни за процесуалните действия на жалбоподателя по адм.д. №1327/2020 г. по описа на АС - Варна, както и по други дела по описа на същия съд с участието на жалбоподателя, като събраните лични данни били използвани при постановяване на Определение №2027/11.08.2021 г. по същото дело, като по този начин те са станали известни на другата страна по делото ОД на МВР - В.. В жалбата се съдържало оплакване и, че при постановяване на Определение №2066/17.08.2021 г. по адм.д. №1660/2021 г. по описа на АС - Варна докладчикът по делото е използвал лични данни за жалбоподателя, които се съдържат в писмените доказателства по делото, а именно протокол за разпит, който е представен за установяване на други факти, като съдът е използвал съдържащата се в него информация при разглеждане на искането му за освобождаване от заплащане на държавна такса на основание чл. 83, ал. 2 ГПК.

За установяване на фактите по случая с писмо изх. №ЛДЖ-21- 27/22.12.2021 г. по описа на ИВСС, от Административен съд - Варна били изискани становище по жалбата, справки за движението на ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. и адм.д. №1660/2021 г. по описа на съда, както и копия от Определение №2027/11.08.2021 г. по ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. по описа на АС - Варна и от Определение №2066/17.08.2021 г. по адм.д. №1660/2021 г. по описа на АС - Варна.

След преглед на представените писмени доказателства, ответника установил, че ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. по описа на АС - Варна е образувано по частна жалба от Н. Н. срещу определение от 16.06.2021 г. по НАХД №1551/2021 г. по описа на РС - Варна, с което е отхвърлено искане на жалб. Н. за възстановяване на срока за обжалване по действия на фактическо задържане, извършени от служители на ОДМВР – В., което приключило с Определение №2027/11.08.2021 г., в което съдът е обосновал извод за неоснователност на частната жалба, с довода, че жалбоподателят е бил в състояние да осъзнава значението на процесуалните срокове за обжалване на неблагоприятните за него индивидуални административни актове, тъй като „...проявява процесуална активност още от 24.06.2020 г. по адм.д. №1327/2020 г. Дори и да се приеме, че до този момент 24.06.2020 г. Н. е бил в невъзможност да осъзнава значението на процесуалните срокове за обжалване, то след него, видно от процесуалната му активност по множество образувани по негови жалби дела, той вече е бил наясно с правата си ...“.

От съдържанието на Определение №2066/17.08.2021 г. по адм.д. №1660/2021 г. по описа на АС – Варна, ответника установил, че при постановяването му, съдът при преценката, която извършва на основание чл. 83, ал. 2 ГПК, е съобразил значението на

фактите, за които свидетелства/протоколът за разпит на свидетел, приложен като писмено доказателство на л. 12 и 13 от делото. Значението на факта, че жалбоподателят поддържа в движение личното си МПС, е разгледано от съда в съвкупност с редица други фактори, относими към извода, че жалбоподателя представя избирателно доказателства за доходите си.

В контекста на горното, инспектора при ИВСС приел, че посочената в жалбата информация, съдържаща се в Определение №2027/11.08.2021 г. по ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. по описа на АС - Варна и в Определение №2066/17.08.2021 г. по адм.д. №1660/2021 г. по описа на АС - Варна представлява лични данни, тъй като се отнася до социалната и икономическата идентичност на идентифицирано физическо лице.

В обжалваното решение е прието, че Административен съд - Варна е администратор на лични данни в качеството си на публичен орган по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламента, който обработва самостоятелно лични данни за целите на правораздавателната си дейност, регламентирана в Конституцията на Република България, Закона за съдебната власт, АПК, ГПК и други нормативни актове. В процеса на обработване на лични данни за изпълнение на правораздавателната си функция по конкретните дела, съдиите имат качеството на лица с право на достъп до личните данни по смисъла на чл. 29 от Регламент (ЕС) 2016/679. Операциите по обработване, които те осъществяват произтичат от действащото законодателство и се извършват под ръководството на администратора, като в този смисъл го обвързват и се отъждествяват с него. Администраторът носи отговорност за спазването на правилата за защита на правата на субектите на данни при обработването на лични данни, извършвано от лицата под негово ръководство. Под обработване на лични данни се разбира всяка операция или съвкупност от операции, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване,

организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване, унищожаване или заличаване.

В оспореното решение е посочено, че по отношение на оплакванията, относно това, че при разглеждане на ч.к.а.н.д. № 1683/2021 г. по описа на АС - Варна докладчикът по делото е събрал лични данни за процесуалните действия на жалбоподателя по адм.д. №1327/2020 г. по описа на АС - Варна, както и по други дела по описа на същия съд с участието на жалбоподателя, и, че събраните лични данни са използвани при постановяване на Определение №2027/11.08.2021 г. по същото дело, като по този начин те са станали известни на другата страна по делото ОД на МВР - В., използването на тези данни при постановяване на съдебните актове е допустимо, доколкото съгласно чл. 155, ал. 1 ГПК не подлежат на доказване общоизвестните и служебно известните на съда факти, за които съдът е длъжен да съобщи на страните. Изложени са съображения, че служебно известни факти са тези, които съдът знае във връзка с работата си, т.е. във връзка с други дела. Възможно е фактите да се осъществил пред същия съдебен състав или пред друг състав в същия съд, дори и пред друг съд, като се имат предвид факти, свързани с работата на съда, които съдът по делото знае, макар и да не са свързани със собствената му правораздавателна дейност. И. на сведения в този случай може да е и разменена информация между колеги, но за да се обяви даденият факт за служебно известен, е необходимо съдът да

се е уверил в неговото наличие. По същия начин съдът може по свой почин да провери даден факт по делото, макар и да не разполага със сведения за него от преди това - например когато страната се позовава на съдебно решение, което не представя като доказателство, съдът може да провери дали такова решение е било постановявано. Ответника е приел, че по ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. по описа на АС - Варна докладчикът по делото е използвал лични данни за жалбоподателя (че той проявява процесуална активност още от 24.06.2020 г. по адм.д. №1327/2020 г. и други дела), като за тези факти съдът е обявил, че те са му станали известни от други дела — част от правораздавателна дейност на същия съд, които са събрани на основание чл. 155 от ГПК, като за целта съдът е направил справка с определение по друго дело - адм.д. №1327/2020 г. по описа на АС - Варна и е обявил, че фактите са му служебно известни. Въз основа на тези аргументи, в оспореното решение е прието, че събирането на личните данни по ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. по описа на АС - Варна и използването им в Определение №2027/11.08.2021 г. е законосъобразно, както и е законосъобразно разкриването на тези лични данни на другата страна в производството, тъй като по силата на общия принцип за равенство, установен в чл. 8, ал. 1 АПК всички лица, които са заинтересовани от изхода на производствата по този кодекс, имат равни процесуални възможности да участват в тях за защита на своите права и законни интереси, а това задължително включва възможността им да се запознават с актовете на съда. Предвид това събирането, използването разкриването на тези лични данни на другата страна в производството на личните данни на жалбоподателя Н. по ч.к.а.н.д. №1683/2021 г. по описа на АС - Варна е законосъобразно по смисъла на изискването по чл. 6, пар. 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679, като то е извършено от съда за установяване на обстоятелства по чл. 161, ал. 1 АПК и при спазване на изискванията на чл. 155 ГПК.

По отношение на оплакването, че при постановяване на Определение №2066/17.08.2021 г. по адм.д. №1660/2021 г. по описа на АС – Варна, което касае произнасяне по искането на жалбоподателя да бъде освободен от заплащане на такси по делото на основание чл. 83, ал. 2 ГПК и в тази връзка докладчикът е използвал лични данни за жалбоподателя, които се съдържат в писмените доказателства по делото, в обжалваното решение е посочено, че по силата на чл. 153, ал. 1 АПК съдът служебно следи за редовността на подадената жалба, като това задължително включва и проверката дали към жалбата е приложено доказателство за платена държавна такса, когато такава се дължи. При разглеждане на искане за освобождаване от заплащане на държавна такса на основание чл. 83, ал. 2 ГПК, съдът взема предвид всички обстоятелства, посочени в т. 1 до т. 7 на цитираната разпоредба. На основание чл. 83, ал. 2, т. 1 - т. 7 ГПК съдът взема предвид доходите на лицето, имущественото състояние, удостоверено с декларация, семейното положение, здравословното състояние, трудовата заетост, възрастта и други констатирани обстоятелства. Съгласно тази разпоредба съдът може да съобрази абсолютно всички обстоятелства по делото, когато прави преценка за освобождаване на жалбоподателя от заплащане на държавна такса. Въз основа на горното ответника е достигнал до изводът, че използването на личните данни на жалбоподателя, съдържащи се в протоколът за разпит на свидетел, приложен като писмено доказателство на л. 12 и 13 от делото, е законосъобразно, като спрямо него е спазено изискването/по чл.6, пар. 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

Въз основа на тези аргументи, ответника приел жалбата на неоснователна и като

такава, на основание чл.38в, ал.4 от ЗЗЛД е постановил оспореното решение, с което я отхвърлил.

Жалбата е подадена лице с процесуална легитимация, срещу неблагоприятен за него административен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА, а по същество НЕОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Съгласно Решение №12/27.9.2022 г. на Конституционния съд на Република България с изтичането на срока, за който са избрани, главният инспектор и инспекторите в Инспектората към Висшия съдебен съвет изпълняват своите функции до избиране от Народното събрание на главен инспектор, съответно на инспектори. Конституционно недопустимо е да се преустанови автоматично за неопределено време дейността на Инспектората към Висшия съдебен съвет поради изтичане на срока на пълномощията на главния инспектор и на инспекторите и неизбирането от Народното събрание на нов състав на Инспектората, осигуряващ му функциониране в съответствие с конституционните предписания. Дискреционната власт на парламента е лимитирана и обратното подрива демократичния ред под върховенството на правото, което е конституционно установено по волята на суверена като елемент на фундаменталната структура на Основния закон. Доколкото Решението на КС е задължително за всички държавни органи, юридически лица и граждани, съгласно разпоредбата на чл.12, ал.6 от Закона за Конституционния съд, искането за прогласяване нищожността на оспорения административен акт на това основание следва да бъде отхвърлено.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - инспектор в ИВСС, в рамките на предоставените му правомощия по чл. 38в, ал. 1 и ал. 4, във вр. с чл.38б, ал.1 от ЗЗЛД. То е постановено в установената писмена форма и съдържа изискуемите от чл. 38в, ал. 4 от ЗЗЛД и чл. 59, ал. 2 от АПК, реквизити, в т. ч. фактически и правни основания, поради което не се констатира пороци, обуславящи неговата нищожност.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК. Посочен е издателят на административния акт, адресата, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка.

Производството е започнало по жалба на физическо лице, съдържаща оплакване за нарушаване на правата му по Регламент (ЕО) 2016/679 и ЗЗЛД. Жалбата е разгледана от инспектор, определен на принципа на случайния подбор, събрани са данни, относими към сочените нарушения, включително информация от администратора на лични данни. Решението е постановено след предоставяне възможност на страните да изразят становище и представят писмени доказателства, съобразно изискванията на чл. 36 от АПК. На следващо място съдът намира, че атакуваното решение е

постановено при правилно приложение на материалния закон и съблюдаване на неговата цел, поради следните съображения:

Правилата за защита на физическите лица при обработване на техните лични данни са уредени в Регламент (ЕС) 2016/679 и ЗЗЛД, чиято основна цел е защита на основните права и свободи на физическите лица, и по-конкретно - тяхното право на защита на личните данни.

От съображения 1, 2 и 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 следва, че защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни е основно право. Чл. 8, § 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз и § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз предвиждат, че всеки има право на защита на личните му данни. Принципите и правилата относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни, независимо от тяхното гражданство или местопребиваване, следва да са съобразени с техните основни права и свободи, и по-конкретно — с правото на защита на личните им данни. Правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност.

Според съображение 26 към Регламент (ЕС) 2016/679, принципите за защита на данните следва да се прилагат по отношение на всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано. Личните данни, които са били подложени на псевдонимизация, които могат да бъдат свързани с дадено физическо лице чрез използването на допълнителна информация, следва да се считат за информация, отнасяща се до физическо лице, което може да бъде идентифицирано.

В съображение 39 от Регламента е посочено, че всяко обработване на лични данни следва да бъде законосъобразно и добросъвестно. Личните данни следва да се обработват по начин, който гарантира подходяща степен на сигурност и поверителност на личните данни, включително за предотвратяване на неправомерен достъп до лични данни и до оборудване за тяхното обработване или за предотвратяване на използването им.

Съгласно чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, респ. § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД, "лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за

физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

Според дефиницията по чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, респ. § 1, т. 4 от ДР на ЗЗЛД, "обработване" означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбинирание, ограничаване, изтриване или унищожаване.

По силата на чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679, респ. § 1, т. 2 от ДР на ЗЗЛД, "администратор" означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка. От цитираната разпоредба следва, че Административен съд – [населено място] е администратор на лични данни в качеството му на публичен орган, който самостоятелно обработва лични данни за целите на своята правораздавателна дейност. По аргумент от чл. 29 от Регламент (ЕС) 2016/679, при осъществяване на правораздавателните си функции по конкретните съдебни производства съдиите имат качеството на лица с право на достъп до личните данни, като операциите по обработване, които се извършват, са регламентирани в действащата нормативна уредба и се извършват под ръководството на администратора, който от своя страна носи отговорност за спазване правилата за защита на правата на субектите на данни при обработването на лични данни, извършвано от лицата под негово ръководство.

Съгласно чл. 5, § 1, б. "е" от Регламент (ЕС) 2016/679, един от принципите, свързани с обработването на личните данни, е същите да се обработват по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност на личните данни, включително защита срещу неразрешено или незаконосъобразно обработване и срещу случайна загуба, унищожаване или повреждане, като се прилагат подходящи технически или организационни мерки ("цялостност и поверителност").

Съгласно чл. 6, § 1, букви "а" до "е" от Регламент (ЕО) 2016/679,

обработването е законосъобразно само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай е налице правно основание за обработването на личните данни на жалбоподателя. Съгласно разпоредбите на чл. 6, § 1, б. "в" и б. "д" от Регламент (ЕС) 2016/679, обработването на лични данни е законосъобразно, когато е необходимо за спазване на законово задължение, което се прилага спрямо администратора, както и когато се осъществява при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора.

По силата на чл. 159 от АПК и чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 7 от ГПК, съдът следи служебно за допустимостта и надлежното извършване на процесуалните действия на страните, като това задължително включва извършването на проверка за редовност на предявеното искане. Правилно в оспореното решение е прието, че при разглеждане на ч.к.а.н.д. № 1683/2021 г. по описа на АС – Варна не са допуснати нарушения на правилата да обработване на личните данни, и са станали известни на другата страна по делото - ОД на МВР - В., тъй като в съответствие с разпоредбата на чл. 155, ал. 1 от ГПК не подлежат на доказване общоизвестните и служебно известните на съда факти, за които съдът е длъжен да съобщи на страните. Няма пречка тези данни да са служебно известни на съда, вкл. и във връзка с други дела, които не са му подсъдни. Съгласно чл. 155 от ГПК, приложим в административните съдебни производства на основание чл. 144 от АПК, не подлежат на доказване общоизвестните и служебно известните на съда факти, за които съдът е длъжен да съобщи на страните. Както обосновано е посочено в оспорваното решение, служебно известни факти са тези, които съдът е

научил във връзка с работата си, т. е. във връзка с други съдебни производства, без значение дали се касае за дела, по които съдията е докладчик, респ. участва в съдебния състав, който ги разглежда или за дела на доклад на друг съдебен състав в същия съд. Цитираната разпоредба по същество визира факти, свързани с работата на съда, които съдът е узнал, независимо дали са свързани със собствената му правораздавателна дейност, като няма пречка да се касае за факти, информация за които е разменена между колеги. В тази връзка следва да се има предвид, че няма пречка, нито забрана, съдът да извършва справки в деловодството на съда както по възложените му на доклад дела, така и по други съдебни производства. Според настоящия съдебен състав, не право, а нормативно установено задължение е на съдията да извършва проверка в деловодството на съда по отношение на други производства с конкретната страна. Тези задължения произтичат не само от разпоредбата на чл. 155 от ГПК, но и от други правни норми, като например от разпоредбите чл. 299, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, които предвиждат, че при повторно предявяване на спор, вече разрешен в предходен момент, повторно заведеното производство се прекратява; от разпоредбата на чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК, задължаваща съда да спре висящо пред него производство, ако в същия или друг съд се разглежда друго производство от значение за изхода на делото; от разпоредбата на чл. 159, т. 7 от АПК, жалбата или протестът се оставя без разглеждане, а ако е образувано съдебно производство, то се прекратява, когато има образувано дело пред същия съд, между същите страни, на същото основание. Липсват каквито и да е било доказателства, че данните са били използвани неправомерно. Напротив, от доказателствата по делото се установява, че същите са използвани от съответния съдия единствено и само при изпълнение на служебните му задължения, произтичащи от разпоредбата на чл. 83, ал. 2 от ГПК, от което следва, че същите са използвани при стриктно спазване на принципите по чл. 5 от Регламент (ЕО) 2016/679, както и в унисон с изискването за законосъобразност по смисъла, вложен в чл. 6, § 1, б. "в" от Регламент (ЕО) 2016/679. В съответствие с разпоредбата на чл.138, ал.3 от АПК доколкото не е предвидено друго в този кодекс, съдебните актове или книжата по делото се съобщават на страните чрез изпращане на преписи по реда на чл. 137, поради което липсва неправомерно обработване на личните данни от страна Административен съд – [населено място], чрез изпращане препис от постановения съдебен акт на заинтересовани от изхода на производствата лица.

По отношение на оплакването, че при постановяване на Определение №2066/17.08.2021 г. по адм.д. №1660/2021 г. по описа на АС – Варна,

което касае произнасяне по искането на жалбоподателя да бъде освободен от заплащане на такси по делото на основание чл. 83, ал. 2 ГПК и в тази връзка докладчикът е използвал лични данни за жалбоподателя, които се съдържат в писмените доказателства по делото, по силата на чл. 153, ал. 1 от АПК съдът служебно следи за редовността на подадената жалба, като това задължително включва и проверката дали към жалбата е приложено доказателство за платена държавна такса, когато такава се дължи. Съгласно чл. 83, ал. 2 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК, съдът взема предвид всички обстоятелства, визирани в т. 1 до т. 7 на цитираната разпоредба. В изпълнение на чл. 83, ал. 2, т. 1 от ГПК съдът взема предвид доходите на лицето, като в тази връзка АС-гр.В. се е позовал на цитирания протокол за разпит на свидетел, което е законосъобразно, тъй като е осъществено с оглед преценка наличието на предпоставките по чл. 83, ал. 2 от ГПК за освобождаване на жалб. Н. от държавна такса по посоченото дело, т. е. обработването на въпросните лични данни е било необходимо при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора по смисъла, вложен в чл. 6, § 1, б. "д", пр. 2 от Регламент (ЕО) 2016/679. В този смисъл не е налице нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и ЗБЛД, респективно, направеният от административния орган извод в същия смисъл, е съответен на материалния закон и неговата цел.

Гореизложените съображения обосновават категоричния извод за липса на нарушения на разпоредби на Регламент (ЕС) 2016/679 и на Закона за защита на личните данни, допуснати от Административен съд – [населено място] в качеството му на администратор на лични данни. Извършените действия по обработване на личните данни на Н. Н. са осъществени в съответствие с правилата на АПК и ГПК, поради което и оспорването на същия срещу Решение № ЛДЖ-21-27/15.02.2022г. на инспектор в Инспектората към Висшия съдебен съвет, следва да бъде отхвърлено, като неоснователно.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.3 от АПК на ответника и заинтересованата страна, се дължат разноски, но доколкото подобни искания не са били отправени, такива не следва да бъдат присъждани.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, вр. чл. 38в, ал. 4 от ЗЗЛД, Административен съд – София-град, II-ро отделение, 72-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Н., срещу Решение № ЛДЖ-21-27/15.02.2022г. на инспектор в Инспектората към Висшия

съдебен съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: